

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 210.195 van 30 december 2010
in de zaak A. 194.978/XII-6069**

In zake: de UNIVERSITEIT GENT
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Sabien Lust
kantoor houdend te Assebroek
Baron Ruzettelaan 27
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

Jeroen DE METS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Dirk Van Heuven en Jonas Riemslaghe
kantoor houdend te Kortrijk
President Kennedypark 6/24
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het administratief cassatieberoep, ingesteld op 18 december 2009, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing nr. 2009/104 van 17 november 2009 van de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Diane Mareen heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 21 september 2010.

Staatsraad Geert Van Haegendoren heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Sabien Lust, die verschijnt voor de verzoekende partij en advocaat Steve Ronse, die loco advocaten Dirk Van Heuven en Jonas Riemslagh verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Diane Mareen heeft een met dit arrest andersluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen heeft in de bestreden beslissing de volgende samenvatting van de feiten gegeven:

“3.1. Verzoekende partij [Jeroen De Mets] is tijdens het academiejaar 2008-2009 ingeschreven in de bachelor in de rechten. Zij behaalde op 2 juli 2009 haar bachelordiploma, met als graad van verdienste ‘voldoening’.

Het beroep betreft het examencijfer voor het opleidingsonderdeel ‘Rechtsvergelijking’ waarvoor verzoekende partij niettemin tijdens de eerste zitting een creditbewijs verkreeg. Verzoekende partij behaalde een resultaat van 11/20.

Verzoekende partij vroeg op 7 juli 2009 aan om het betreffende examencijfer van 11/20 te verwerpen. De facultaire studentenadministratie deelde mee dat het onderwijs en examenreglement het verwerpen van een creditbewijs niet toelaat. Deze visie werd bevestigd door de pedel van de faculteit rechtsgeleerdheid.

Verzoekende partij diende vervolgens op 15 juli 2009 op grond van artikel

57, §2 van het onderwijs- en examenreglement (OER) een verzoek in tot verwerpen van examencijfer bij de ombudspersoon van de betrokken faculteit. In antwoord op het indienen van het betreffende formulier C2 werd het standpunt van de facultaire studentenadministratie herbevestigd door de ombudspersoon.

Verzoekende partij kreeg op 3 augustus 2009 een e-mailbericht van de verwerende partij met de melding dat zij toegelaten werd om met een examencontract met het oog op het behalen van een creditbewijs zich in te schrijven voor het opleidingsonderdeel 'Rechtsvergelijking'.

Verzoekende partij stelde tegen deze beslissing op 5 augustus 2009 een intern beroep in. Op 1 september werd het intern beroep als onontvankelijk verworpen.

Diezelfde dag had verzoekende partij reeds het examen afgelegd van het opleidingsonderdeel 'Rechtsvergelijking' met als resultaat een cijfer van 15/20.

Verzoekende partij verzocht vervolgens op 8 september 2009 aan de examencommissie om opnieuw te delibereren over de graad van verdienste. Rekening houdend met het nieuw behaalde resultaat van 15/20 kwam zij volgens de vooropgestelde criteria in aanmerking voor een graad van onderscheiding.

De examencommissie kwam op 9 september 2009 - tweede examenperiode - samen en besliste na stemming om het verzoek te verwerpen. De stemming verliep als volgt: twee leden stemden tegen een herdeliberatie. Een lid stemde vóór een herdeliberatie en twee leden hebben zich onthouden.

De beslissing werd bij brief van 11 september 2009 aan de verzoekende partij meegedeeld.

3.2. Verzoekende partij stelde op datum van 14 september 2009 een intern beroep tegen de beslissing van 9 september 2009.

3.3. Op 16 oktober 2009 besliste de interne beroepscommissie met unanimititeit van stemmen dat geen van de middelen van de verzoekende partij gegrond is.

De interne beroepsbeslissing besloot dat er geen aanleiding bestaat tot hervorming van de bestreden beslissing. Zoals bij de bespreking van de middelen duidelijk aangegeven, staat artikel 74 § 4 OER er immers aan in de weg dat een student die reeds slaagde voor een opleiding, door het behalen van een credit met een beter resultaat voor een opleidingsonderdeel dat hij volgde binnen die opleiding, een betere graad van verdienste zou verwerven.

De interne beroepscommissie beslist aldus het intern beroep als ongegrond

te verwerpen.

De beslissing op intern beroep werd bij e-mail van 26 oktober 2009 en per aangetekend schrijven met poststempel van 29 oktober 2009 aan verzoe-
kende partij overgemaakt.

3.4. Bij aangetekend schrijven van 2 november 2009 diende verzoe-
kende partij een verzoekschrift in bij de Raad”.

3.2. Met de thans bestreden beslissing verklaart de Raad voor
betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen het beroep van Jeroen De Mets
ontvankelijk en gegrond, op grond van de volgende beoordeling:

“5.1. De verzoe-
kende partij beroept zich in een eerste middel op de
schending van artikel 74 OER op zichzelf genomen en samen gelezen met
artikel 57, § 2 OER, van artikel 31 § 1, lid 2 en artikel 50 van het Flexibili-
seringsdecreet en van de algemene bestuursrechtelijke beginselen.

5.1.1. Verzoeken-
de partij beroept zich in een eerste onderdeel op de
schending van artikel 74, § 4 OER dat stelt dat ‘eens de student voor de
opleiding geslaagd is verklaard en zijn graad van verdienste is vastgesteld, is
het niet meer mogelijk om opleidingsonderdelen opnieuw af te leggen ten
einde de graad van verdienste te verbeteren’.

[...]

5.1.2. De verzoe-
kende partij beroept zich in een tweede onderdeel van het
eerste middel op de schending van artikel 57, § 2 OER en artikel 74, § 4 OER
samen.

[...]

Beoordeling door de Raad over de beide onderdelen samen

Uit de samenlezing van beide in het geding zijnde bepalingen van het on-
derwijs- en examenreglement blijkt een tegenstrijdigheid.

Enerzijds bepaalt artikel 74, § 4: ‘eens de student voor de opleiding ge-
slaagd is verklaard en zijn graad van verdienste is vastgesteld, is het niet meer
mogelijk om opleidingsonderdelen opnieuw af te leggen ten einde de graad
van verdienste te verbeteren.’

Anderzijds bepaalt artikel 57 § 2 van datzelfde reglement: ‘De student
heeft recht om over elk opleidingsonderdeel in een volgende examenperiodes
opnieuw geëxamineerd te worden, ook indien hij voor het betreffende
opleidingsonderdeel is geslaagd en indien het deel uitmaakt van een
deliberatiepakket waarvoor de student reeds is geslaagd. Dat gebeurt op eigen
risico: de laatst behaalde examencijfers tellen mee bij de beoordeling van het
betrokken deliberatiepakket waarvoor de student reeds geslaagd is verklaard,
en bij het toekennen van de graad van verdienste wanneer de student voor de
opleiding is geslaagd.’

Voorts bepaalt artikel 29 § 2 van het decreet van 30 april 2004 betreffende

de flexibilisering van het hoger onderwijs in Vlaanderen en houdende dringende hogeronderwijsmaatregelen, zoals ingevoegd door het decreet van 16 juni 2006, ‘Een student heeft voor ieder opleidingsonderdeel waarvoor hij ingeschreven is, recht op twee examenkansen in de loop van het academiejaar.’

Het is juist, zoals de verwerende partij daartegenover stelt, dat artikel 31 § 1, laatste lid van datzelfde decreet bepaalt dat een student aan een creditbewijs niet kan verzaken, maar die regel moet begrepen worden als strekkende tot bescherming van de student, en betekent niet dat de student van dat recht geen afstand mag doen.

In zoverre het onderwijs en examenreglement van de verwerende partij bepaalt dat de student een tweede examenkans krijgt ook al heeft hij bij zijn eerste examenkans reeds een credit verworven, is dus niet in strijd met het voormelde artikel 31.

Het is verder ook terecht dat de verwerende partij opmerkt dat een student ook na het behalen van zijn diploma toch nog opnieuw examen mag afleggen om zijn creditcijfer te verbeteren (in die zin is het ook een oneigenlijk examencontract dat tot stand komt). Een praktisch verschil dat zich zeker voordoet wanneer men dit geval vergelijkt met het geval van de student die reeds bij zijn eerste examenkans dat betere resultaat zou geboekt hebben, lijkt te zijn dat zijn graad van verdienste niet wordt aangepast. Credits en rankings zijn de dag van vandaag allicht belangrijker dan de graad van verdienste, maar dat doet er niet aan af dat ook dat gevolg voor de betrokken student belangrijk kan zijn.

Alles samen genomen ziet de Raad niet wat de reden kan zijn om een student wel de kans te geven om zijn tweede examenkans te benutten ook al behaalde hij een voldoende bij zijn eerste examenkans (en dus een credit) in alle gevallen behalve wanneer hij ‘voor de opleiding geslaagd is verklaard en zijn graad van verdienste is vastgesteld.’

Het middel is in zijn twee eerste onderdelen gegrond.

Aangezien de andere onderdelen van het middel en de andere middelen niet tot een ruimere vernietiging kunnen leiden, behoeven ze niet onderzocht te worden”.

3.3. De Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen vernietigt de beslissing van 16 oktober 2009 genomen in het kader van het intern beroep en gelast de bevoegde instantie van de Universiteit Gent om opnieuw uitspraak te doen over het ingestelde intern beroep uiterlijk op 26 november 2009.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

4. Luidens het eerste middel schendt de beslissing de artikelen 57, § 2, en 74, § 4, van het onderwijs- en examenreglement 2008-2009 (hierna ook: OER) van de Universiteit Gent (hierna ook: de UG), door aan te nemen dat deze artikelen strijdig zijn met elkaar en door in strijd met artikel 74, § 4, OER te oordelen dat een student die reeds slaagde voor een opleiding, en die beslist om in een tweede examenperiode aan een examen voor datzelfde opleidingsonderdeel van de per definitie afgeronde opleiding deel te nemen, toch opnieuw kan worden gedelibereerd over zijn opleiding en eventueel een hogere graad kan verwerven.

5. Verwerende partij J. De Mets sluit zich aan bij de overweging van de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen, dat uit lezing van beide bepalingen uit het OER “een tegenstrijdigheid [blijkt]”. Luidens artikel 57, § 2, OER telt het laatste examencijfer bij de beoordeling van het betrokken deliberatiepakket enkel mee op voorwaarde dat de student voor dat pakket nog niet geslaagd is verklaard. Daarentegen is blijkens die bepaling voor het meetellen ervan bij de graad van verdienste in géén bijkomende voorwaarde voorzien.

Door de bepaling “bij het toekennen van de graad van verdienste wanneer de student voor de opleiding is geslaagd” verduidelijkt de tekst van het OER dat er enkel een graad van verdienste wordt toegekend wanneer een volledige opleiding is afgerond en niet meer, zoals vroeger, na elk studiejaar (of thans, “deliberatiepakket”) noch op het niveau van individuele opleidingsonderdelen.

In de interpretatie dat hij recht had op een tweede examenkans en dat dit resultaat meetelt voor zijn graad van verdienste, kan men volgens J. De Mets deze bepalingen zo lezen dat artikel 57, § 2, OER betrekking heeft op het opnieuw afleggen van het examen tijdens hetzelfde academiejaar en artikel 74, § 4, OER betrekking heeft op het zich opnieuw inschrijven voor een opleidingsonderdeel waarvoor men in een eerder academiejaar reeds (1 of 2 maal en al dan niet succesvol) examen aflegde.

Volgens verwerende partij zou de zienswijze van de Universiteit Gent voorts strijdig zijn met het gelijkheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, het beginsel *patere legem quam ipse fecisti* en het rechtszekerheidsbeginsel.

6. Volgens de Universiteit Gent, die in haar procedurestukken de mogelijkheid heeft benut om zich hierover uit te spreken, bevindt J. De Mets zich niet in een gelijke situatie als de studenten in vergelijking waarmee hij zich ongelijk behandelt noemt. De studenten in de twee lagere jaren hebben immers nog geen diploma verworven, de student in het derde jaar heeft dat diploma al wel ontvangen en zijn graad van verdienste is dus definitief vastgesteld, van rechtswege erkend en tegenstelbaar. Er is om diezelfde reden ook geen ongeoorloofde onderscheiden behandeling in het derde en laatste jaar, tussen studenten die in de eerste examenperiode slagen en studenten die dat niet doen.

Beoordeling

7. De voor de zaak relevante bepalingen van het toepasselijke onderwijs- en examenreglement luiden:

“Art. 57, § 2. - De student heeft recht om over elk opleidingsonderdeel in een volgende examenperiode opnieuw geëxamineerd te worden, ook indien hij voor het betreffende opleidingsonderdeel is geslaagd en indien het deel uitmaakt van een deliberatiepakket waarvoor de student reeds is geslaagd. Dat gebeurt op eigen risico: de laatst behaalde examencijfers tellen mee bij de beoordeling van het betrokken deliberatiepakket, zo het opleidingsonderdeel niet behoort tot een deliberatiepakket waarvoor de student reeds geslaagd is

verklaard, en bij het toekennen van de graad van verdienste wanneer de student voor de opleiding is geslaagd.”

“Art. 74, § 4. - Eens de student voor de opleiding geslaagd is verklaard en zijn graad van verdienste is vastgesteld, is het niet meer mogelijk om opleidingsonderdelen opnieuw af te leggen ten einde de graad van verdienste te verbeteren. Onverminderd het bepaalde in artikel 68 is herdeliberatie niet meer mogelijk eens een student geslaagd werd verklaard voor een opleiding. De student kan er wel naar streven om, los van het behaalde diploma, voor een niet-geslaagd opleidingsonderdeel een creditbewijs te behalen of om voor een opleidingsonderdeel een creditbewijs te behalen met een beter resultaat. Daartoe schrijft hij zich dan in via een contracttype met het oog op het behalen van een creditbewijs.”

8. J. De Mets is een student die -reeds bij de eerste examenperiode- voor de opleiding geslaagd is verklaard. Het was hem niettemin toegestaan, overeenkomstig het OER zoals toentertijd van toepassing en toegepast door de Universiteit Gent, om een opleidingsonderdeel waarvoor hij een creditbewijs had behaald, toch opnieuw af te leggen om alzo een beter resultaat te boeken voor dat opleidingsonderdeel. Verwerende partij heeft bijgevolg overeenkomstig artikel 57, § 2, eerste volzin, OER een tweede examenkans gekregen, overigens ook met een beter resultaat.

J. De Mets is echter niet enkel geslaagd verklaard; hij is ook een student waarvan -ook reeds bij de eerste examenperiode- de graad van verdienste is vastgelegd. Luidens artikel 74, § 4, eerste volzin, OER evenwel, is in dat geval het opnieuw afleggen van een examen over een opleidingsonderdeel “niet meer mogelijk [...] ten einde de graad van verdienste te verbeteren”. De tweede volzin van dezelfde paragraaf preciseert, ten overvloede, dat voor een student zoals verwerende partij er een is, herdeliberatie niet meer mogelijk is. Het opnieuw afgelegde examen en het verbeterde creditbewijs staan bijgevolg, met nog steeds de woorden van dezelfde paragraaf, “los van het diploma”.

De Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen schendt dan ook het artikel 74, § 4, OER door verwerende partij

J. De Mets bij te vallen dat hij op grond van die bepaling aanspraak mag maken op een herdeliberatie over zijn graad van verdienste.

9. Echter, ofschoon het middel gegrond is, kan het niet tot cassatie leiden en is het derhalve niet ontvankelijk bij gebrek aan belang.

De Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen, is in de bestreden beslissing het middel van toenmalig verzoeker J. De Mets bijgevalen op grond van de overweging dat de bodemrechter, “[a]lles samen genomen”, niet ziet “wat de reden kan zijn om een student wel de kans te geven om zijn tweede examenkans te benutten ook al behaalde hij een voldoende bij zijn eerste examenkans (en dus een credit) in alle gevallen behalve wanneer hij ‘voor de opleiding geslaagd is verklaard en zijn graad van verdienste is vastgesteld’”. Impliciet maar zeker heeft de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen uitspraak gedaan over de eveneens door de student voor de bodemrechter als een derde middel aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel door de toepassing van het OER op zijn situatie.

Ook de Raad van State ziet geen reden die vermag te verantwoorden dat aan elke student, ook een laatstejaarsstudent, een tweede examenkans wordt aangeboden met mogelijk gunstige weerslag op de graad van verdienste behalve aan de laatstejaarsstudent die reeds in de eerste examenperiode geslaagd verklaard wordt. De Universiteit Gent verantwoordt zulks door te stellen dat deze studenten zich niet in een gelijke situatie bevinden omdat in het geval van laatstgenoemde dadelijk en tegelijk de graad van verdienste wordt vastgesteld. Die stelling kan niet worden aangenomen. Vooreerst is het dadelijk of gelijktijdig beslissen over het slagen en het definitief vaststellen van de graad van verdienste slechts het gevolg van een eigen keuze en interne procedures van de UG die dus met een anders luidende regeling in het OER aangepast en met de gelijkheidsregel in overeenstemming gebracht kan worden. Voorts doet een

eventueel latere aanpassing van de graad van verdienste op een voor de student gunstige wijze geen afbreuk aan hem of derden verleende rechten.

Het in artikel 74, § 4, OER opgenomen verbod tot verbetering van de graad van verdienste kan bijgevolg niet zonder schending van het gelijkheidsbeginsel op verwerende partij J. De Mets worden toegepast. Die vaststelling verantwoordt wettig het beschikkend gedeelte van de bestreden beslissing. Aldus vermag de Raad van State de reden die door het middel wordt bekritiseerd en waarop de bestreden beslissing steunt, te vervangen door een juridische grondslag die het beschikkend gedeelte naar recht verantwoordt.

10. Het middel kan niet tot cassatie leiden.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

11. Het tweede middel is geput uit de schending van de artikelen 29, § 2, eerste lid, en 31, § 1, *in fine*, van het flexibiliseringsdecreet. De Universiteit Gent leest laatstgenoemde bepaling aldus dat de betrokken student, indien hij een creditbewijs behaalde na zijn eerste examenkans, voor het desbetreffende opleidingsonderdeel geen tweede examenkans krijgt. Het vormt een bijkomende uitzondering op de in artikel 29, § 2, eerste lid, geboden examen-kansen.

De Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbeslissingen neemt volgens de UG dan ook onterecht aan dat de student kan verzaken aan zijn credit omdat bedoeld artikel enkel zou strekken tot bescherming van de student.

Verzoekster UG erkent in dit verband een jarenlange praktijk in andere zin waarbij zij studenten die een credit behaalden toegelaten heeft, zoals

ook verwerende partij J. De Mets, om deel te nemen aan de tweede examenperiode, maar dit wijst volgens haar enkel erop dat haar onderwijs- en examenreglement op dit punt strijdig is met artikel 31, § 1, van het flexibiliseringsdecreet en door de feitenrechter buiten toepassing gelaten moest worden.

Beoordeling

12. Artikel 29, § 2, eerste lid, van het flexibiliseringsdecreet bepaalt dat een student “voor ieder opleidingsonderdeel waarvoor hij ingeschreven is, recht [heeft] op twee examenkansen in de loop van het academiejaar”.

Door bij artikel 57, § 2, OER toe te staan om een examen over een opleidingsonderdeel opnieuw af te leggen zelfs nadat de student er reeds een credit voor behaalde, geeft de UG aan het begrip “examenkans” een invulling die niet het artikel 29, § 2, eerste lid, van het flexibiliseringsdecreet miskent.

13. Artikel 31, § 1, van het flexibiliseringsdecreet bepaalt dat een student “niet [kan] verzaken aan een creditbewijs”.

De student die zijn recht op een tweede examenkans benut, verzaakt niet aan zijn eventueel behaalde creditbewijs of aan zijn diploma. Integendeel is de bepaling in artikel 57, § 2, OER dat enkel de laatst behaalde examencijfers meetellen, toegepast op de student die reeds een creditbewijs heeft, strijdig met de aangehaalde bepaling van het flexibiliseringsdecreet in het geval dat het laatst behaalde cijfer geen slaagcijfer zou zijn en moet zij in dat geval buiten toepassing blijven, omdat de student aldus door de universiteit gedwongen zou worden aan zijn creditbewijs te verzaken. Indien, met andere woorden, een onderwijsinstelling aan het begrip examenkans de invulling geeft zoals verzoekster het toentertijd heeft gedaan, namelijk dat elke student mag herkansen ongeacht zijn reeds behaalde resultaten, dan is dit slechts in overeenstemming met artikel 31 van het flexibiliseringsdecreet voor zover een eventueel

slechter resultaat bij de herkansing niet tot gevolg heeft dat het behaalde creditbewijs teniet gedaan wordt.

14. Uit wat voorafgaat volgt dat de bodemrechter terecht heeft geconcludeerd dat in zoverre het OER bepaalt dat de student een tweede examenkans krijgt ook al heeft hij bij zijn eerste examenkans reeds een credit verworven, niet in strijd is met het voormelde artikel 31.

Het is zonder belang of de juridische verantwoording van zijn beslissing door de bodemrechter correct is, omdat de Raad van State als cassatierechter, zoals reeds hiervóór opgemerkt, geen onwettige redeneringen vernietigt, maar onwettige beslissingen. Of de decretale regel dat aan een creditbewijs niet kan worden verzaakt enkel strekt tot bescherming van de student en hij er dus afstand van mag doen, naar de bodemrechter uiteenzet, verschijnt in het licht van wat voorafgaat als een voor de beslissing overtollig motief.

15. Het middel faalt naar recht.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

16. Volgens het laatste, subsidiair aangevoerde middel is de bestreden beslissing nog om een andere reden genomen met de schending van artikel 31, § 1, van het flexibiliseringsdecreet en schendt ze bovendien artikel 159 van de Grondwet.

Als het immers juist is, zo stelt de Universiteit Gent, dat het opnemen van een tweede examenkans noodzakelijk veronderstelt dat de student afstand doet van zijn behaalde credit, zoals de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen redeneert, dan betekent dit dat de regeling in artikel 57, § 2, OER die een student toelaat om zijn tweede examenkans op te nemen

ook als hij reeds een credit behaalde, strijdig met artikel 31, § 1, van het flexibiliseringsdecreet en buiten toepassing moet blijven, en heeft verwerende partij haar credit op onregelmatige wijze behaald.

Beoordeling

17. Zoals reeds uiteengezet bij de bespreking van het tweede middel, vertrekt verzoekster UG van een verkeerd uitgangspunt. Het middel wordt verworpen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van dertig december 2010, door de Raad van State, XIIe kamer, samengesteld uit:

Johan Lust,	staatsraad, waarnemend voorzitter,
Geert Van Haegendoren,	staatsraad,
Pierre Barra,	staatsraad,
bijgestaan door	
Frank Bontinck,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Frank Bontinck

Johan Lust